

Nincs mitől tartanunk

Huszár Zoltán

*Míg távolról fénylik a csillag,
ne kápráztassa el szemünk,
hátha szükség lesz rá
még sokáig.*

*A szemeddel nézem, amit nézel.
Az enyémmel nézz te is,
ha szikrázik,
de kérés nélkül.*

*Tudom, nem parancsolhatunk
a szemünknek,
hogy mindig azt lássa, amit néz,
mert hamar elfárad.*

*Járatlan úton is mehetnénk,
hogy elkerüljük egy ideig
a sokféle összeütközést,
mint akiknek nincs kitől, nincs mitől
tartaniuk.*

*De hogyha úgy ölel a kezünk
csak
mint másoké,
hiába voltunk a kor kitűnő tanulói.*

Vallomás

Huszár Zoltán

*Sose hittem volna,
hogy egy női tekintet
engem is fölpofozhat,
s ne nevessek rajta.*

*Mi lenne, ha az a pár ütés,
ami eddig ért, ezután elkerülne,
s igyekeznék
kevésbé félni.*

*Hisz két ép kezem van,
s a lábam se vitte el gránát,
csak a nyelvem fáj,
mintha épp most vágnák föl.*

*Kár volt kitalálni a szavakat,
úgy érzem,
csak elválasztanak azoktól,
akiket valóban szeretek.*

*Elintézhetjük ügyünket
egy jellel, intéssel, csókkal.
Nem kell szólnod.
Értelek.*

A Fudzsijama csúcsán

Huszár Zoltán

*Mindig lerántották arcomról a mosolyt,
valahányszor annyira eltörpültek
a napi ügyek,
hogy színüket sem láttam.*

*Észre se venném, ha nem sajogna,
mint a pofon.
Égető arccal tántorgok
a felhős színfalak mögé.*

*Úgy érzem, fába faragnak.
Kár volna megmozdulnom.
Az erdő zajos, én komoly.
Egyedül Buddha hasonlít rám.*

*Már huszonöt éve várok születésemre,
s ebben az évben talán
egy szép japán lány
megörvendeztet vele
a Fudzsjama csúcán.*

Áthajlok

Huszár Zoltán

*Áthajlok a Duna és a szívek fölött,
egyik asztaltól a másikig,
mikor legnagyobb a zajlás, füst, gyűlölet.
Az állomáson füttyörészve összekapcsolom
a személykocsikat,
(búsás bér ez az utazásért)
s nyílt pályán szállok le
robogás közben.
De ha kicsordul a pohár,
egy-két ökölcsapással szétverem
a fölgyűlő iszapot, hinárt,
zátonyt,
s átzúg véremen a zuhogó áradat.*

*Reggeli köd tétovázása
növeli eröm,
az átlátszót.
Senki sem látja.*

Nem ismerhet senki.